

De Tao van de Haat

In de oude wereld geloofden mensen
dat haat hen sterk maakte.

Dus koesterden zij:
wrok,
boosheid,
afgunst
en vijandschap
alsof het bescherming was.

Maar hoe langer zij haatten,
hoe zwaarder hun hart werd.

Toen vroeg een leerling aan de meester:

"Waarom verspreidt haat zich zo snel?"

De meester gaf hem een kooltje vuur
en zei:

"Houd dit vast
om het naar je vijand te gooien."

De leerling pakte het vast
en voelde direct de hitte.

"Maar meester... ik verbrand mezelf."

De meester knikte rustig.

"Zo werkt haat."

De leerling werd stil.

Daarna liepen zij door een drukke stad.

Overal zag hij mensen:
oordelen,
schelden,
verdelen
en elkaar bestrijden
alsof vernietiging vrede kon brengen.

"Waarom stoppen zij niet?" vroeg hij.

De meester keek naar de menigte.

"Omdat haat het ego laat geloven
dat pijn verdwijnt
wanneer zij wordt doorgegeven."

De leerling dacht lang na.

"En hoe eindigt haat?"

De meester wees naar een oude boom
die zelfs schaduw gaf
aan degene die hem wilde omhakken.

"Haat overwint men niet
door meer haat."

De wind bewoog zacht door de bladeren.

Toen sprak de meester:

"Wanneer een mens haat voedt,
vergiftigt hij eerst zijn eigen bewustzijn.
Maar wanneer bewustzijn sterker wordt dan wond en ego,
kan zelfs pijn veranderen in begrip."

De leerling keek naar de ondergaande zon.

En voor het eerst begreep hij:

dat haat luid is,
maar liefde uiteindelijk sterker
omdat zij niet vernietigt
wat zij aanraakt.

